

309

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 2 listopada 1945 r.

o uposażeniu pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe“.

Na podstawie art. 24 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 września 1926 r. o utworzeniu przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe” (Dz. U. R. P. z 1930 r. Nr 89, poz. 705) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie niniejsze normuje uposażenie pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe”:

1) mianowanych na stanowiska etatowe i zwanych pracownikami etatowymi;

2) odbywających służbę przygotowawczą na stanowiska etatowe i zwanych kandydatami.

§ 2. Ustanawia się 12 grup uposażenia zasadniczego pracowników etatowych i kandydatów, a w obrębie każdej grupy uposażenia z wyjątkiem pierwszej, 3 szczeble uposażenia według następującej tabeli:

Grupa uposażenia	Kwota uposażenia miesięcznego w złotych w szczeblu:		
	a	b	c
1.	2000	—	—
2.	1700	1850	2000
3.	1500	1600	1700
4.	1300	1400	1500
5.	1150	1225	1300
6.	1000	1075	1150
7.	850	925	1000
8.	700	775	850
9.	600	650	700
10.	500	550	600
11.	400	450	500
12.	300	350	400

§ 3. (1) Pracownicy osiągają w obrębie grupy uposażenia wyższy szczebel co trzy lata, w ogólnych terminach posunięć do wyższego szczebla dnia 1 stycznia i 1 lipca każdego roku.

(2) Czas pozostawania w szczeblach ulega skróceniu o pół roku w razie dobrej oceny kwalifikacji służbowej lub o półtora roku przy bardzo dobrej ocenie kwalifikacji służbowej.

(3) Do czasu pozostawania w szczeblach nie zalicza się:

1) czasu, za który pracownik nie ma prawa do uposażenia, z wyjątkiem okresu bezpłatnego urlopu, udzielonego do wykonywania prac państwowych lub społecznych;

2) czasu, w którym pracownik posiadał niedostateczną ocenę kwalifikacji służbowej;

3) czasu trwania skutków kary dyscyplinarnej.

(4) Przy ustalaniu czasu pozostawania w szczeblach nie bierze się w rachubę czasu do trzech miesięcy, a czas powyżej trzech miesięcy liczy się za pół roku.

(5) Przy przyjęciu do służby w charakterze kandydata lub przy pierwszym mianowaniu na stanowisko etatowe bez odbywania służby przygotowawczej jako kandydat otrzymuje pracownik szczebel „a” w przyznanej mu grupie uposażenia.

(6) W razie przyznania wyższej grupy uposażenia otrzymuje pracownik w wyższej grupie szczebel bezpośrednio wyższy pod względem wysokości uposażenia od szczebla, posiadanego w grupie przed przyznaniem wyższego uposażenia, przy zastosowaniu przepisu ust. (4) o ustalaniu czasu pozostawania w szczeblach.

(7) W razie obniżenia grupy uposażenia pracownik zachowuje w niższej grupie szczebel oznaczony tą samą literą alfabetu, którą był oznaczony szczebel, posiadany przez niego w grupie uposażenia przed jej obniżeniem, przy czym czas pozostawania w szczeblu w grupie uposażenia przed jej obniżeniem zalicza się mu do czasu pozostawania w szczeblu w niższej grupie.

§ 4. (1) Kandydaci otrzymują uposażenie grupy bezpośrednio niższej od niższej grupy uposażenia, przywiązanej do stanowiska, na które odbywają służbę przygotowawczą.

(2) Przy mianowaniu na stanowisko etatowe otrzymują pracownicy uposażenie niższej grupy, przywiązanej do stanowiska, na które zostają mianowani, lub zachowują posiadaną grupę uposażenia, jeżeli grupa ta jest równa grupie lub wyższa od grupy, którą winni otrzymać przy mianowaniu, z wyjątkiem przypadków obniżenia grupy uposażenia w wykonaniu orzeczenia dyscyplinarnego.

(3) Pracownicy mianowani na własną prośbę na niższe stanowisko zachowują posiadaną grupę uposażenia, jeżeli grupa ta nie przekracza wyższej grupy uposażenia, przywiązanej do niższego stanowiska, na które ich mianowano, lub jeżeli mianowano ich na niższe stanowisko wskutek stwierdzenia przez kolejową komisję lekar-

ską trwałej fizycznej lub umysłowej niezdolności do pełnienia służby na dotychczas zajmowanym stanowisku. W innych przypadkach pracownicy mianowani na własną prośbę na niższe stanowisko otrzymują wyższą grupę uposażenia, przywiązaną do niższego stanowiska, na które ich mianowano.

§ 5. (1) Pracownicy, którym właściwa władza powierzyła pełnienie obowiązków na stanowisku, do którego jest przywiązana grupa uposażenia wyższa od grupy przez nich posiadanej, otrzymują dodatek wyrównawczy w wysokości różnicy pomiędzy posiadaną a niższą grupą uposażenia, przywiązaną do stanowiska, na którym powierzono im pełnienie obowiązków, jeżeli nie zostanie przyznana im wyższa grupa uposażenia.

(2) Przy ustalaniu dodatku wyrównawczego uwzględnia się szczebel osiągnięty przez pracowników w posiadanej przez nich grupie uposażenia oraz bezpośrednio wyższy od tego szczebla co do wysokości uposażenia szczebel w grupie, do której przynależy się dodatek wyrównawczy.

(3) W razie przyznania wyższej grupy uposażenia dodatek wyrównawczy odpada lub zostaje odpowiednio zmniejszony.

§ 6. Minister Komunikacji określa grupy uposażenia, przywiązane do stanowisk etatowych, przestrzegając zasady, że dla każdego stanowiska winny być ustanowione dwie grupy uposażenia, oraz ustala warunki przyznawania pracownikom etatowym wyższego uposażenia.

§ 7. (1) Pracownikom, pełniącym służbę w miejscowościach, w których koszty utrzymania przewyższają przeciętne koszty utrzymania, może być przyznany dodatek lokalny.

(2) Rada Ministrów określa miejscowości, w których przysługuje pracownikom dodatek lokalny, oraz ustala wysokość tego dodatku.

§ 8. (1) Ustanawia się dodatek rodzinny w wysokości 100 zł miesięcznie na każdego członka rodziny pracownika.

(2) Za członka rodziny uważa się pozostające na utrzymaniu pracownika małżonka i dzieci ślubne, nieslubne i przysposobione oraz pasierbów, w wieku do lat 14, a jeżeli uczęszczają do szkół — do czasu ich ukończenia oraz dzieci niezdolne zupełnie do pracy wskutek ułomności fizycznej bądź umysłowej bądź wskutek nieuleczalnej choroby, lecz tylko do lat 24.

(3) W wyjątkowych przypadkach może właściwa władza przyznać pracownikowi dodatek rodzinny na dzieci innych rodziców, pozostające na pełnym utrzymaniu pracownika, które są sierotami po ofiarach wojny i nie po-

siadają prawa do zaopatrzenia z funduszków publicznych oraz nie mają żadnych środków utrzymania.

§ 9. (1) Pracownicy, mianowani na stanowiska kierownicze, otrzymują dodatek funkcyjny. Przepis ten stosuje się także do pracowników, pełniących co najmniej przez dwa miesiące obowiązki, przywiązane do stanowisk kierowniczych.

(2) Równocześnie można otrzymywać tylko jeden dodatek funkcyjny; w razie zbiegu tytułów do dwóch lub więcej dodatków funkcyjnych, służy uprawnionemu prawo wyboru.

(3) Dodatek funkcyjny nie należy się:

1) pracownikom, zawieszonym w pełnieniu służby;

2) pracownikom, niepełniącym z jakiegokolwiek powodu co najmniej przez dwa miesiące czynności, przywiązanych do stanowiska kierowniczego.

(4) Stanowiska kierownicze i wysokość dodatku funkcyjnego w granicach od 100 do 1000 zł miesięcznie określa Minister Komunikacji w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

§ 10. (1) Pracownikom mogą być przyznawane dodatki uzasadnione szczególnymi właściwościami służby lub wydajnością i racjonalizacją pracy.

(2) Warunki przyznawania i wysokość dodatków uzasadnionych wydajnością i racjonalizacją pracy, dodatków za służbę nocną, dodatków dla drużyn parowozów (wagonów motorowych, elektrowozów) lub pociągów określa Minister Komunikacji, warunki przyznawania i wysokość innych dodatków, uzasadnionych szczególnymi właściwościami służby, określa Minister Komunikacji w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

§ 11. (1) Pracownikowi służy prawo do jednego tylko uposażenia, jako wynagrodzenia za ogół czynności służbowych, połączonych z jego stanowiskiem służbowym.

(2) Pracownicy otrzymują za służbę poza ustalonymi godzinami pracy dodatkowe wynagrodzenie, którego warunki i wysokość określa Minister Komunikacji w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

§ 12. Należności pracowników w razie pełnienia czynności poza zwykłym miejscem służbowym i w przypadkach przeniesienia określa Minister Komunikacji w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

§ 13. Minister Komunikacji określa:

1) kategorie pracowników obowiązanych do noszenia munduru w służbie, warunki przy-

znawania umundurowania po cenach ulgowych i kategorii pracowników, otrzymujących bezpłatnie odzież ochronną;

2) warunki udzielania i spłaty oraz wysokość zaliczek na uposażenie;

3) warunki korzystania przez pracowników, ich rodziny i domowników z bezpłatnego lub ulgowego przejazdu i przewozu środkami komunikacyjnymi, pozostającymi pod zarządem Ministra Komunikacji;

4) warunki zwrotu opłat szkolnych za dzieci pracowników, uczęszczające do szkół.

§ 14. Pracownik i jego rodzina mają prawo do bezpłatnej opieki lekarskiej i bezpłatnych środków leczniczych.

§ 15. Pracownicy mogą otrzymywać nagrody pieniężne i zasiłki, na których wypłatę wstawiane będą corocznie odpowiednie sumy do planu finansowo-gospodarczego przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe”.

§ 16. Uposażenie, dodatki i inne należności oraz nagrody pieniężne i zasiłki, wypłacane na zasadzie rozporządzenia niniejszego, wolne są od państwowego podatku dochodowego, opłaty emerytalnej, jeżeli przepisy o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe” inaczej nie stanowią, i innych opłat publiczno-prawnych.

§ 17. (1) Minister Komunikacji określa, w jakich rozmiarach i pod jakimi warunkami pracownik może otrzymywać mieszkanie służbowe lub inne w budynkach, pozostających pod zarządem Ministra Komunikacji, oraz ustala normy należności za te mieszkania.

(2) Pracownicy, zajmujący mieszkania służbowe, powinni na wezwanie władzy opróżnić mieszkanie częściowo w terminie do dni 28 od dnia doręczenia im wezwania władzy, a całkowicie — w terminie do trzech miesięcy od dnia doręczenia wezwania w przypadkach:

1) rozwiązania stosunku służbowego;

2) zmiany stanowiska służbowego, z powodu którego nastąpiło wyznaczenie mieszkania.

(3) W razie dobrowolnego wystąpienia ze służby całkowite opróżnienie mieszkania służbowego powinno nastąpić z dniem rozwiązania stosunku służbowego.

(4) W przypadkach nieopróżnienia mieszkania służbowego w oznaczonych terminach władza pracownika może zarządzić eksmisję z zajmowanego mieszkania w drodze administracyjnej, za pośrednictwem organów bezpieczeństwa.

§ 18. Prawo do uposażenia powstaje:

1) dla wstępujących do służby, czy to po raz pierwszy czy ponownie, jeżeli istotne objęcie służby nie nastąpiło z dniem pierwszym miesiąca kalendarzowego, lecz w ciągu miesiąca — od dnia objęcia służby; uposażenie za czas do pierwszego dnia najbliższego miesiąca oblicza się dla pracowników w wysokości dziennej $\frac{1}{30}$ części miesięcznego uposażenia; przepis ten dotyczy także ponownego powołania emeryta do służby, powinien on jednak za ten czas i w takim samym stosunku zwrócić Skarbowi Państwa lub przedsiębiorstwu „Polskie Koleje Państwowe” pobrane do końca miesiąca zaopatrzenie emerytalne (odszkodowanie za nieszczęśliwy wypadek); przepis co do częściowego obliczania uposażenia pracownika ma również zastosowanie we wszystkich innych przypadkach, w których pracownikowi nie należy się uposażenie miesięczne w całości;

2) w innych przypadkach z dniem pierwszym najbliższego miesiąca kalendarzowego po dniu mianowania lub po dniu powstania warunków, uzasadniających zmianę uposażenia, jeżeli dzień mianowania albo zmiany warunków nie zbiega się z terminem płatności uposażenia; w razie zmiany miejsca służbowego, pociągającego za sobą zmianę wysokości uposażenia, prawo do uposażenia, odpowiadającego nowemu miejscu służbowemu, przysługuje od pierwszego dnia miesiąca kalendarzowego po zwolnieniu od poprzednich obowiązków służbowych.

§ 19. Uposażenie powinno być obniżone:

1) w razie mianowania pracownika na własną prośbę na stanowisko niższe, jeżeli ostatnio pobierane uposażenie przekracza najwyższe uposażenie, jakie w myśl przepisów mogą otrzymywać pracownicy na tym stanowisku; jednak w przypadkach mianowania pracownika na własną prośbę na niższe stanowisko z powodu trwałej fizycznej lub umysłowej niezdolności do zajmowania dotychczasowego stanowiska, stwierdzonej przez komisję lekarską, pracownik zachowuje posiadaną grupę uposażenia;

2) w wykonaniu orzeczenia dyscyplinarnego.

§ 20. Pracownik zachowuje prawo do uposażenia:

1) w czasie nieobecności na służbie z powodu choroby;

2) w czasie urlopu dla poratowania zdrowia (zdrowotnego);

3) w czasie urlopu wypoczynkowego;

4) w czasie nieobecności na służbie z powodu odosobnienia, wywołanego w myśl obo-

wiązujących przepisów chorobą zakaźną wśród domowników.

§ 21. Pracownik, który z polecenia władzy nie wykorzystał urlopu wypoczynkowego w całości lub w części, otrzymuje za każdy dzień niewykorzystanego urlopu odszkodowanie w wysokości i na warunkach, określonych przez Ministra Komunikacji.

§ 22. (1) Na czas pełnienia obowiązkowej służby wojskowej w szeregach pracownik traci prawo do uposażenia od najbliższego terminu płatności. Po powrocie z tej służby do służby kolejowej pracownikowi służy prawo do uposażenia według zasad, określonych w § 18 pkt 1).

(2) W czasie odbywania ćwiczeń wojskowych pracownik otrzymuje uposażenie.

(3) Pracownik powołany do służby wojskowej na skutek mobilizacji lub ze względu na bezpieczeństwo Państwa albo do wojskowej służby komunikacji w obronie Państwa otrzymuje uposażenie określone dla powołanych do służby wojskowej podczas mobilizacji; jeżeli uposażenie pracownika z tytułu służby wojskowej jest niższe od jego uposażenia w służbie kolejowej, otrzymuje on od przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe” różnicę do wysokości uposażenia w służbie kolejowej. Przy obliczaniu różnic uwzględnia się każdorazowo zmiany, zachodzące w uposażeniu w służbie kolejowej i wojskowej.

§ 23. (1) W razie dostania się pracownika ze służby wojskowej, z wojskowej służby komunikacji w obronie Państwa lub ze służby kolejowej do niewoli lub zaginięcia na terenie działań wojennych albo na terenie zajęтым przez nieprzyjaciela prawo do uposażenia ulega zawieszeniu do dnia jego powrotu. Jeżeli jednak przebywający w niewoli (zaginiony) pozostawił rodzinę (żonę, dzieci), zawieszeniu ulega tylko połowa uposażenia.

(2) Rodzina (żona, dzieci) przebywającego w niewoli (zaginionego) pracownika, której jest jedynym żywicielem, otrzymuje różnicę między wypłacanym jej uposażeniem wojskowym a połową uposażenia pracownika w służbie kolejowej. W tych samych granicach wypłaca się żonie, żyjącej w separacji oraz dzieciom pracownika, jeżeli pobierają alimenty, część uposażenia w wysokości alimentów.

(3) W przypadkach, w których okoliczności towarzyszące dostaniu się do niewoli wskazują na to, że pracownik popadł w niewolę rozmyślnie, zawieszają się również prawo do uposażenia rodzinie.

(4) Po powrocie pracownika i po stwierdzeniu, że dostał się do niewoli lub zaginął bez

własnej winy, otrzymuje on za cały czas niewoli (zaginięcia) uposażenie, określone w § 24 ust. (3), z potrąceniem kwot uposażenia, wypłaconego rodzinie w czasie jego niewoli (zaginięcia).

(5) Jeżeli pracownik, który zaginął na terenie działań wojennych, lub na terenie zajęтым przez nieprzyjaciela, nie odnajdzie się najpóźniej w ciągu roku od dnia ratyfikacji pokoju, rodzina zaginionego traci prawo do uposażenia, otrzymuje natomiast tymczasowe zaopatrzenie w myśl obowiązujących przepisów. W wyjątkowych przypadkach Minister Komunikacji władny jest przedłużyć ten termin.

§ 24. Przepisy, zawarte w § 22 ust. (3) i § 23, stosuje się do pracownika, który w czasie zarządzanej mobilizacji lub w ciągu trwania wojny wstępuje dobrowolnie do służby wojskowej, jeżeli uzyskał zezwolenie władzy na dobrowolne wstąpienie do wojska.

§ 25. (1) W czasie trwania zawieszenia w służbie pracownik otrzymuje połowę uposażenia od najbliższego terminu płatności.

(2) Jeżeli zawieszenie pracownika w służbie nastąpiło wskutek:

1) nieprawomocnego wyroku sądu karnego, orzekającego utratę praw publicznych,

2) nieprawomocnego orzeczenia dyscyplinarnego o wydaleniu ze służby, wstrzymuje się wypłatę uposażenia do dnia prawomocności wyroku sądu karnego albo orzeczenia dyscyplinarnego.

(3) W razie umorzenia postępowania karnego lub dyscyplinarnego, uniewinnienia pracownika, nałożenia na niego kary porządkowej albo kary dyscyplinarnej z wyjątkiem kary zwolnienia bądź wydalenia ze służby wypłaca się pracownikowi wstrzymane uposażenie.

§ 26. (1) Pracownikowi służy prawo do uposażenia utraconego wskutek kary dyscyplinarnej, jeżeli we wznowionym postępowaniu dyscyplinarnym uniewinniono go.

(2) Prawo to służy w razie śmierci pracownika członkom jego rodziny, uprawnionym do zaopatrzenia wdowiego lub sierociego.

§ 27. (1) Prawo do uposażenia nie przysługuje:

1) w czasie, w którym pracownikowi należą się diety z tytułu piastowania mandatu do izb ustawodawczych,

2) w czasie samowolnego opuszczania lub uchylania się od służby,

3) w czasie odbywania kary pozbawienia wolności.

(2) Wypłacone za powyższe okresy czasu uposażenie ulega zwrotowi.

(3) W przypadkach, w których pracownik nie ma prawa do uposażenia, nie przysługuje mu również prawo do innych należności, określonych na podstawie rozporządzenia niniejszego; w czasie, w którym należy się pracownikowi uposażenie zmniejszone, odpowiedniemu zmniejszeniu ulegają inne przysługujące mu należności, określone na podstawie rozporządzenia niniejszego.

§ 28. (1) W przypadkach, wymienionych w § 25 ust. (2) i 27 ust. (1), pkt 3), władza może przyznać rodzinie (żonie, dzieciom) pracownika na czas, w którym nie pobiera on uposażenia, zasiłek na utrzymanie nieprzewyższający połowy uposażenia pracownika.

(2) Zasiłek potrąca się w razie wypłaty pracownikowi uposażenia za czas, w którym nie otrzymywał on uposażenia.

§ 29. Prawo do uposażenia gaśnie:

1) w razie śmierci pracownika z ostatnim dniem kalendarzowego miesiąca, w którym nastąpiła śmierć,

2) w innych przypadkach z dniem rozwiązania stosunku służbowego.

§ 30. (1) Z uposażenia mogą być dokonywane potrącenia na podstawie:

1) przepisów ustaw;

2) sądowych tytułów wykonawczych;

3) zarządzeń władz administracyjnych lub władz przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe”.

(2) Na podstawie zarządzeń administracyjnych potrącenia mogą być dokonywane jedynie w celu zaspokojenia roszczeń:

1) Skarbu Państwa z tytułu należności i danin;

2) przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe” z tytułu stosunku służbowego albo odpowiedzialności materialnej pracowników za szkody, wynikłe z ich winy i w związku z ich czynnościami służbowymi.

(3) Roszczeniom Skarbu Państwa tudzież przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe” służy, bez względu na czas ich powstania, pierwszeństwo zaspokojenia przed innymi roszczeniami. Wyjątek stanowią roszczenia o alimenty, które powinny być traktowane na równi z roszczeniami Skarbu Państwa i przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe”.

(4) Co do dopuszczalności i wysokości potrąceń należy stosować przepisy dotyczące

egzekucji sądowej i administracyjnej. Nie dotyczy to następujących należności, które można potrącać w całości niezależnie od potrąceń z innego tytułu:

1) rat zaliczek na uposażenie;

2) opłat za świadczenia Skarbu Państwa lub przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe” w naturze;

3) potrąceń wypłaconego uposażenia za czas, w którym nie przysługuje prawo do uposażenia;

4) kar pieniężnych i grzywien, przewidzianych w przepisach o stosunku służbowym;

5) rat niedoborów przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe”, ujawnionych przy rewizji kas, powstałych w związku z czynnościami służbowymi pracowników;

6) należności za przejazd pracowników, ich rodzin i domowników, którym przysługują ulgi przejazdowe i przewozowe, bez biletów lub za biletami nieważnymi albo niewłaściwymi.

(5) Z tytułu kar pieniężnych nie można potrącać miesięcznie więcej niż $\frac{1}{10}$ część uposażenia.

(6) Potrącen dokonywa władza asygnująca uposażenie.

§ 31. Terminy płatności uposażenia określa Minister Komunikacji w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

§ 32. Odstępowanie pod jakimkolwiek tytułem prawa do uposażenia jest niedozwolone. Każda przeciwna temu umowa jest nieważna.

§ 33. Pracownik zwolniony ze służby, który nie ma prawa ani do zaopatrzenia emerytalnego ani do odprawy z mocy obowiązujących przepisów emerytalnych, otrzymuje jednorazową odprawę w wysokości i na zasadach, określonych przez Ministra Komunikacji w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

§ 34. W razie śmierci pracownika przysługującej osobie, która poniesie koszty pogrzebu, zwrot tych kosztów, przy czym:

1) jeżeli koszty pogrzebu poniesie żona, dzieci lub rodzice, przysługującej osobie, która poniesie koszty pogrzebu, zwrot tych kosztów ryczałt w wysokości trzymiesięcznego ostatniego uposażenia zmarłego pracownika;

2) jeżeli koszty pogrzebu ponosi inna osoba, przysługującej osobie, która poniesie koszty pogrzebu, zwrot kosztów rzeczywiście poniesionych i udowodnionych, najwyżej jednak do wysokości, określonej w pkt (1).

§ 35. (1) Roszczenia pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe”, wynikające z tytułu uposażenia, przedawniają się po upływie trzech lat od dnia powstania tytułu prawnego.

(2) Roszczenia pracowników z tytułu innych należności, określonych na podstawie rozporządzenia niniejszego, przedawniają się po upływie trzech miesięcy od dnia powstania tytułu prawnego.

(3) Bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przedsięwziętą przez pracownika u władzy przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe” asygnującej uposażenie w celu ustalenia lub dochodzenia wierzytelności.

§ 36. (1) Pracownicy przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe” przeniesieni z urzędu do służby w Ministerstwie Komunikacji lub funkcjonariusze państwowi Ministerstwa Komunikacji, przeniesieni z urzędu do służby w przedsiębiorstwie „Polskie Koleje Państwowe”, otrzymują grupę uposażenia odpowiadającą grupie uposażenia posiadanej przed przeniesieniem, przywiązanej do hierarchicznie równorzędnego stanowiska.

(2) Minister Komunikacji określa, które grupy uposażenia pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe” odpowiadają hierarchicznie grupom uposażenia funkcjonariuszów państwowych.

§ 37. Uposażenie, określone niniejszym rozporządzeniem, otrzymują pracownicy, którzy do dnia wejścia w życie rozporządzenia niniejszego byli pracownikami etatowymi, stałymi lub praktykantami.

§ 38. (1) Pracownicy, pozostający w służbie w dniu 1 października 1945 r. zostają zaszeregowani do następujących grup uposażenia, o ile przepis ust. (3) inaczej nie stanowi:

1) pracownicy etatowi i praktykanci:

dotychczasowa grupa uposażenia	grupa uposażenia według rozporządzenia niniejszego
1	1
2	2
3	3
4	4
5	5
6	6
7	7
8	8
9	9
10	10
11—12	11
13—14	12

2) pracownicy stali:

dotychczasowa kategoria płacy	grupa uposażenia według rozporządzenia niniejszego
1	9
2	10
3 i 4	11
5 i 6	12

(2) Jako dotychczasową grupę uposażenia lub kategorię płacy uważa się grupę lub kategorię płacy, posiadaną przez pracownika w dniu wejścia w życie rozporządzenia niniejszego.

(3) Pracownicy, pozostający w służbie w dniu 1 października 1945 r., którzy w myśl przepisu ust. (1) byliby zaszeregowani do grupy uposażenia niższej od grupy uposażenia, przysługującej pracownikom przy mianowaniu na stanowiska etatowe, zostają zaszeregowani do grup uposażenia na podstawie § 4 ust. (2), jeżeli są mianowani na dane stanowisko etatowe.

§ 39. Pracownicy otrzymujący do dnia wejścia w życie rozporządzenia niniejszego dodatek wyrównawczy w wysokości różnicy pomiędzy posiadaną grupą uposażenia a grupą przywiązaną do stanowiska, na którym właściwa władza powierzyła im pełnienie obowiązków, otrzymują dodatek wyrównawczy przy zastosowaniu § 5, jeżeli przepis § 38 ust. (3) nie stanowi inaczej.

§ 40. (1) Do czasu pozostawania w szczeblach zalicza się przy zaszeregowaniu pracowników do grup uposażenia z dniem wejścia w życie rozporządzenia niniejszego czas pozostawania w ostatnio posiadanej grupie uposażenia lub kategorii płacy w pełni, przy zastosowaniu przepisu § 3 ust. (4), z wyjątkiem pracowników posiadających dotychczasowa 12, 13 lub 14 grupę uposażenia oraz pracowników posiadających 4, 5 lub 6 kategorii płacy, którzy przy zaszeregowaniu do 11 lub 12 grupy otrzymują w tej grupie szczebel „a” z początkowym terminem pozostawania w szczeblach od dnia 1 lipca 1945 r.

(2) Czas pozostawania w ostatnio posiadanej grupie uposażenia lub kategorii płacy w okresie od 1 września 1939 r. do dnia ponownego przyjęcia pracownika do służby w przedsiębiorstwie „Polskie Koleje Państwowe” zalicza się do czasu pozostawania w szczeblach, jeżeli czas ten został zaliczony do czasu służby pracownika.

§ 41. (1) W okresie trwania wyjątkowych powojennych warunków gospodarczych przyznaje się pracownikom dodatek gospodarczy w następujących wysokościach:

	miesięcznie
w grupach uposażenia: 1 — 4	1.000 zł.
„ „ 5 — 8	800 „
„ „ 9 — 12	700 „

(2) Do dodatku gospodarczego stosuje się przepisy niniejszego rozporządzenia w sprawie uposażenia.

§ 42. Zasiłku wyrównawczego, przyznanego pracownikom na podstawie § 41 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 stycznia 1934 r. o uposażeniu pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe” (Dz. U. R. P.

Nr 4, poz. 24) nie uwzględnia się przy przyznaniu pracownikom uposażenia na podstawie niniejszego rozporządzenia.

§ 43. Roszczenia pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe“, wynikające z tytułu uposażenia i innych należności na podstawie przepisów obowiązujących do dnia wejścia w życie rozporządzenia niniejszego, przedawniają się po upływie sześciu miesięcy od tego terminu, przy odpowiednim zastosowaniu przepisów § 35 ust. (3) co do przerwy biegu przedawnienia.

§ 44. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Komunikacji.

§ 45. (1) Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 października 1945 r.

(2) Z dniem tym traci moc obowiązującą rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 1 stycznia 1934 r. o uposażeniu pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe“ (Dz. U. R. P. Nr 4, poz. 24).

Prezes Rady Ministrów:

Edward Osóbka-Morawski

Minister Komunikacji:

Jan Rabanowski

Tłoczono z polecenia Ministra Sprawiedliwości w Drukarni Ministerstwa Sprawiedliwości w Łodzi, ul. Kilińskiego 93

Zgłoszenia na prenumeratę przyjmuje się w Administracji Dziennika Ustaw R. P. w Łodzi, ul. Piotrkowska 49.

Prenumeratę należy wpłacać z góry. Wysyłkę wykonuje się po uprzednim wpłaceniu prenumeraty kwartalnej

dla władz, urzędów, zakładów i instytucyj państwowych i samorządowych w kwocie zł 100,

dla innych prenumeratorów w kwocie zł 200. Konto czekowe w P. K. O. w Łodzi VII—134.

Pojedyncze numery są do nabycia:

w Biurze Sprzedaży w Warszawie, ul. Targowa 59, w Administracji Dziennika Ustaw R. P. w Łodzi, ul. Piotrkowska 49
oraz w Kasach Sądów Okręgowych w Lublinie, Krakowskie-Przedmieście 76, Krakowie, Katowicach i Poznaniu.

Cena 12 zł.